

Državni zbor Republike Slovenije
Šubičeva ulica 4
p. p. 636
SI-1102 Ljubljana

8. 12. 2017

Odvetniki Šelih & partnerji,
o.p., d.o.o.
Komenskega ulica 36
1000 Ljubljana
Slovenija
+386 1 300 76 50
info@selih.si
www.selih.si

Odvetniki družbeniki
Partners

Nina Šelih
Gregor Simoniti
Nataša Pipan Nahtigal
Helena Butolen
Mia Kalaš
Blaž Ogorevc
Darja Miklavčič
Barbara Hočevnar
Tilen Terlep

Zadeva: Protiustavnost predloga Zakona o postopku sodnega varstva
imetnikov kvalificiranih obveznosti bank in pripombe v zvezi z njim

Spoštovani,

predmetni dopis vam pošiljamo kot pooblaščenca družb:

- Pozavarovalnica Sava, d.d., Dunajska cesta 56, 1000 Ljubljana,
- Zavarovalnica Sava, zavarovalna družba, d.d., Cankarjeva ulica 3, 2000 Maribor,
- Adriatic Slovenica Zavarovalna družba d.d., Ljubljanska c. 3A, 6000 Koper,
- Prva osebna zavarovalnica d.d., Ameriška ulica 8, 1000 Ljubljana,
- Skupina Prva, zavarovalniški holding, d.d., Ameriška ulica 8, 1000 Ljubljana,
- Fondi Silloveno-Kosovar i Pensioneve SH.A., Rr. UCK, št. 50/2, 1000 Priština, Kosovo,
- Sava pokojninska družba d.d., Ulica Vita Kraigherja 5, 2000 Maribor,
- KBM-Infond, družba za upravljanje, d.o.o. - Skupina Nove KBM, Ulica Vita Kraigherja 5, 2000 Maribor,
- Hranilnica LON d.d., Žanova ulica 3, 4000 Kranj in
- KD skladi, družba za upravljanje, d.o.o., Dunajska cesta 63, 1000 Ljubljana.

Poleg številnih drugih bančnih vlagateljev, so tudi zgoraj navedene družbe na podlagi izrednih ukrepov prenehanja kvalificiranih obveznosti bank, ki jih je Banka Slovenije (»BS«) konec leta 2013 (oziroma 2014 Banki Celje) izrekla šestim slovenskim bankam, utrpele precejšnjo škodo.

Ustavno sodišče Republike Slovenije (»Ustavno sodišče«) je s svojo odločbo U-I-295/13 z dne 19. 10. 2016 (»odločba U-I-295/13«) ugotovilo, da nekdanjim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank (»nekdanji imetniki«) ni bilo zagotovljeno učinkovito sodno varstvo, s katerim bi lahko zavarovali svoje pravice, v katere je bilo poseženo na podlagi odločb BS o izrednih ukrepih. Ustavno sodišče je zakonodajalcu naložilo, da to ustavno neskladje odpravi s sprejemom novega zakona, ki bo nekdanjim imetnikom na ustavno skladen način zagotovil učinkovito sodno varstvo.

Ministrstvo za finance je 13. marca 2017 v javno razpravo predložilo predlog Zakona o postopku sodnega varstva imetnikov kvalificiranih obveznosti bank, katerega namen je odpraviti z odločbo U-I-295/13 ugotovljeno ustavno neskladje Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o bančništvu (Uradni list RS, št. 96/13; »ZBan-1L«) oziroma na njegovi podlagi sprejetega 350a. člena Zakona o bančništvu (Uradni list RS, št. 99/10 s spremembami in dopolnitvami, »ZBan-1«), ter nekdanjim imetnikom zagotoviti učinkovito sodno varstvo. V enomesečni javni razpravi so bile zoper ta predlog zakona podane številne pripombe in predlogi za njegove spremembe.

Kljub mnogim očitkom, da že besedilo predloga zakona, ki je bil dan v javno razpravo, ne sledi stališčem iz odločbe U-I-295/13, in nekdanjim imetnikom ne zagotavlja pravice do učinkovitega sodnega varstva, je Vlada RS dne 13. 11. 2017 v Državni zbor RS (EPA: 2354–VII) vložila predlog Zakona o postopku sodnega varstva imetnikov kvalificiranih obveznosti bank (»**Predlog zakona**«), ki se od njegovega predloga, ki je bil dan v javno razpravo, bistveno razlikuje. Poleg tega, da Predlog zakona še dodatno poslabšuje položaj nekdanjih imetnikov, Predlog zakona tudi v konceptualnih rešitvah bistveno odstopa ne samo od prvotno predvidenih rešitev, temveč tudi od stališč Ustavnega sodišča, podanih v odločbi U-I-295/13.

Po natančni preučitvi Predloga zakona ugotavljamo, da v kolikor bo sprejet v predlagani vsebini, nekdanjim imetnikom ne bo zagotavljal pravice do učinkovitega sodnega varstva. Predlog zakona namreč ne udejanja vsebine odločbe U-I-295/13, temveč od nje v številnih predvidenih rešitvah precej odstopa, in je kot tak po našem mnenju v neskladju z Ustavo.

Naj uvodoma opozorimo na najbistvenejša odstopanja Predloga zakona od stališč Ustavnega sodišča iz odločbe U-I-295/13 oziroma razloge, iz katerih Predlog zakona zaradi njegove ustavne neskladnosti ni primeren za nadaljnjo obravnavo v Državnem zboru:

- Vsebina skrbnega pregleda slovenskih bank niti javnosti niti nekdanjim imetnikom vse do danes ni bila razkrita, saj so po mnenju BS vsi podatki, ki se nanašajo na opravljeni skrbni pregled, zaupni. Kljub temu, da je Ustavno sodišče v odločbi U-I-295/13 izrecno izpostavilo nedostopnost do podatkov in informacij v zvezi z oceno vrednosti sredstev bank in posledično neenakost med nekdanjimi imetniki ter BS, kot enega od razlogov, zaradi katerega nekdanjim imetnikom učinkovito sodno varstvo ni zagotovljeno, Predlog zakona tega protiustavnega stanja ne odpravlja. Predlog zakona namreč nekdanjim imetnikom ne omogoča, da bi se s potrebnimi informacijami seznanili že pred vložitvijo tožbe (kot je izrecno zahtevalo ustavno sodišče v odločbi U-I-295/13), prav tako pa ni zagotavlja niti tega, da se bodo nekdanji imetniki z vsemi relevantnimi informacijami lahko seznanili vsaj tekom sodnega postopka. Po Predlogu zakona bodo tako nekdanji imetniki morali vse podatke, ki jih potrebujejo za utemeljitev svojih zahtevkov, zahtevati prek sodišč, ki bodo za vsak posamezni podatek – ob tehtanju načela sorazmernosti – presojala, ali se določeni podatek v postopku razkrije ali ne. Neskladje takšne predvidene ureditve z izrecno zahtevo Ustavnega sodišča, da se nekdanjim imetnikom *pred vložitvijo tožb* omogoči *popoln vpogled* v vse relevantne listine, je očitno;

- Definicija ti. »pravilne obravnave« kvalificiranih obveznosti, od katere je odvisna upravičenost nekdanjih imetnikov do povrnitve škode, ni v skladu z njihovo pravico do popolne odškodnine, saj je »pravilna obravnava« v Predlogu zakona definirana preozko. Pri presoji razlik med »pravilno« in dejansko obravnavo kvalificiranih obveznosti oziroma pri ugotavljanju (ne)pravilnosti ugotovljenih dejstev, bi Predlog zakona moral določati, da je treba upoštevati tudi *mednarodne standarde za sanacijo bank, ki so bili uporabljeni v drugih državah evro območja*, saj bi bilo le na takšen način mogoče dobiti objektivno oceno poskusnega eksperimenta, ki se je v letu 2013 in 2014 tajno izvedel v slovenskih bankah. Ustavno sodišče je poudarilo, da so v primeru, če se ugotovi, da so bila relevantna dejstva pri izreku odločb o izrednih ukrepih zmotno ocenjena, nekdanji imetniki upravičeni do popolne odškodnine; ugotovitev, ali so bila dejstva ocenjena zmotno ali ne, pa je lahko pravilna le ob upoštevanju načela sorazmernosti in mednarodne primerljivosti v Sloveniji izvedenega testnega eksperimenta;
- Predlog zakona ne predvideva ustreznega *posebnega in naravi spornih razmerij prilagojenega* postopka, katerega pomen za zagotovitev učinkovitega sodnega varstva nekdanjim imetnikom je v odločbi U-I-295/13 poudarilo Ustavno sodišče. Predlog zakona je namreč (še sploh v primerjavi s prvotno predvidenimi rešitvami) izrazito nenaklonjen nekdanjim imetnikom, saj vse nekdanje imetnike, ki želijo odškodnino, sili v vlaganje tožb in ne predvideva več prvotno predvidenega *erga omnes* učinka izdane sodbe. Pri tem Predlog zakona niti glede plačila sodnih taks, niti glede povrnitve stroškov postopka, ne predvideva bistvenih odstopanj od določb zakona, ki ureja pravnih postopek. Če ob tem upoštevamo še v prvi alineji zgoraj navedeno dejstvo, tj. da po Predlogu zakona nekdanjim imetnikom pred vložitvijo tožb ne bodo dostopni podatki, s katerimi bodo utemeljevali svoje tožbene zahteve, je jasno, da predvidena zakonska ureditev ne sledi zahtevam Ustavnega sodišča po naravi spornega postopka prilagojenem in ekonomičnem sodnem postopku, v katerem bi bilo vzpostavljeno sedaj obstoječe ustavno neskladno procesno ravnovesje med tožniki in Banko Slovenije.
- Po Predlogu zakona bo višino odškodnine izračunavala Banka Slovenije in ne sodišče. Menimo, da takšna predvidena ureditev krši pravico nekdanjih imetnikov, da o njihovi zahtevi za plačilo odškodnine tako po temelju kot tudi po višini odloči neodvisno in nepristransko sodišče. Banka Slovenije je organ, ki je povzročil nastanek škode, in bo zato tudi tožena stranka v predhodnem (sodnem) postopku, ter zavezanka za izplačilo odškodnine. Zato je seveda zainteresirana, da je višina odškodnine čim nižja in ni realno pričakovati, da bo pri izračunavanju višine odškodnine ravnala nepristransko in neodvisno. Menimo, da bi bila ustavno skladna le takšna rešitev, ki bi predvidevala, da bo višino odškodnine izračunavalo sodišče ali drug nepristranski organ.
- V očitnem nasprotju z navodili Ustavnega sodišča je Predlog zakona tudi v delu, ki se nanaša na rok za vložitev tožb. Predlog zakona namreč za vložitev odškodninske tožbe zoper Banko Slovenije predvideva devetmesečni rok od uveljavitve zakona, medtem ko je Ustavno sodišče z odločbo U-I-295/13 odločilo, da bo zastaranje odškodninskih terjatev nekdanjih imetnikov do Banke Slovenije *šele začelo teči* šest mesecev po uveljavitvi novega zakona. Z odločbo U-I-295/13

je zamišljeno, da se bodo v teh šestih mesecih po uveljavitvi novega zakona (v tem času zastaranje zahtevkov nekdanjih imetnikov ne bo teklo) nekdanji imetniki seznanili z dokumenti, ki jih potrebujejo za vložitev tožb. Predlog zakon atako glede možnosti nekdanjih imetnikov, da se pred vložitvijo tožb seznanijo relevantno dokumentacijo, kot tudi glede zastaranja njihovih zahtevkov, bistveno odstopa od stališč Ustavnega sodišča iz Odločbe U-I-295/13.

Iz zgoraj navedenih razlogov po našem mnenju Predlog zakona zaradi njegove ustavne neskladnosti ni primeren za nadaljnjo obravnavo v Državnem zboru.

Razlogi protiustavnosti ter predlagane spremembe in dopolnitve

Z namenom, da bo zakon prestal morebitno ustavno presojo, in nekdanjim imetnikom zagotovil spoštovanje njihove ustavne pravice do učinkovitega sodnega varstva, v nadaljevanju podajamo podrobnejše pripombe na Predlog zakona in predloge za spremembe njegovih posameznih členov. Pri tem se omejujemo na tiste člene, za katere menimo, da jih je treba spremeniti zaradi zagotovitve skladnosti Predloga zakona z Ustavo.

1. K 2. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»(1) Nekdanji imetniki so upravičeni do povrnitve škode, če je škoda, ki je nastala zaradi učinkov izrednega ukrepa višja kot bi bila v primeru, če izredni ukrepi ne bi bil izrečen.

(2) Nekdanji imetniki so v zvezi z izrednimi ukrepi prenehanja kvalificiranih obveznosti upravičeni do povrnitve škode, ki je enaka razliki med obravnavo kvalificiranih obveznosti v skladu z ZBan-1 (pravilna obravnava) in obravnavo kvalificiranih obveznosti pri uporabi izrednih ukrepov (dejanska obravnava).«

Menimo, da definicija »pravilne obravnave« iz drugega odstavka tega člena ni ustrezna. Poleg sklicevanja na določila ZBan-1, bi se bilo namreč po naši oceni v zvezi s »pravilnostjo obravnave« treba sklicevati tudi na standarde, ki so veljali v drugih državah evro območja v istem obdobju, in na mednarodne standarde nadzora bank (načelo sorazmernosti in mednarodne primerljivosti). Drugi odstavek namreč definira pravno priznano škodo, do katere so upravičeni nekdanji imetniki, čeprav v odločbi U-I-295/13 slednja sploh ni definirana. Odločba U-I-295/13 govori o *pravici do popolne (polne) odškodnine*, v primeru, če se ugotovi, da je bila odločitev BS zmotna (da so bila relevantna dejstva zmotno ocenjena), zaradi česar Predlog zakona po našem mnenju nedopustno in v nasprotju s stališčem Ustavnega sodišča oži definicijo »pravilne obravnave«. V zvezi z zmotno oceno dejstev, ki jih je pripravila BS, in na podlagi katerih so bile izdane odločbe o izrednih ukrepih, bi se bilo namreč treba sklicevati tudi na zgoraj omenjene mednarodne standarde, ki so veljali v drugih državah evro območja v istem obdobju, in ki v Sloveniji očitno niso bili upoštevani.

2. K 4. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»Če ta zakon ne določa drugače, se za postopek, v katerem sodišče odloča o tožbi iz 8. člena tega zakona, uporablja zakon, ki ureja pravdni postopek, in sicer po pravilih pravnega postopka za gospodarske spore.«

Po našem mnenju ta določba ni povsem v skladu s stališči iz odločbe U-I-295/13. Slednja namreč ugotavlja, da je bila izpodbijana ureditev po 350a. členu ZBan-1 spoznana kot neskladna z Ustavo zaradi tega, ker ni predvidevala (i) posebnih in prilagojenih postopkovnih pravil, ki bi odtehtala informacijsko, strokovno in procesno neravnotežje med tožniki (nekdanjimi imetniki) in BS ter (ii) ni vsebovala posebno hitrih in ekonomičnih postopkov kolektivnega sodnega varstva.

Uporaba rednih določb pravnega postopka, oziroma pravil, ki veljajo za gospodarski spor, še posebej ob dejstvu, da Predlog zakona kar se tiče procesnega položaja nekdanjih imetnikov, ne predvideva odstopov od siceršnjih določb od Zakona o pravnem postopku (»ZPP«), ne ustreza stališčem in navodilom iz odločbe U-I-295/13. Obrazložitev tega člena se sklicuje na možnost vložitve predloga za senatno sojenje, kar po našem mnenju ni dovolj šna predpostavka za zagotovitev spoštovanja zgoraj navedenih stališč iz odločbe U-I-295/13. Vsebina tega člena se odraža tudi v kasnejših členih, kar gledano v celoti precej negativno vpliva na položaj nekdanjih imetnikov, poleg tega pa te določbe tudi niso v skladu z odločbo U-I-295/13 (več o tem v nadaljevanju).

Ob tem poudarjamo, da je Predlog zakona v besedilu, kot je bil dan v javno razpravo, vseboval nekatere določbe, ki so pomenile odstop od splošnih pravil ZPP in so bile precej bolj v skladu s stališči iz odločbe U-I-295/13. Le-ta namreč glede na ugotovljeno informacijsko, strokovno in procesno neravnotežje med strankama postopka predlaga posebna naravi sporih razmerij prilagojena pravila vodenja pravnega postopka. Odločba U-I-295/13 se torej zavzema za odstop od splošnih pravil ZPP, medtem, ko iz obrazložitve Predloga zakona – v nasprotju s stališči Ustavnega sodišča – izhaja, da po mnenju pripravljavca zakona razlogov za odstop od splošnih pravil ZPP ni. Določbe, ki so bile vsebovane v prejšnji verziji Predloga zakona (in ki so se npr. nanašale na to, da lahko stranke dejstva in dokaze predlagajo vse do konca glavne obravnave ter da sodišče ni vezano na dokazne predloge strank), so bile zato po našem mnenju bistveno bolj skladne z odločbo U-I-295/13.

3. K 6. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»Ne glede na določbe drugih zakonov imajo tožniki oziroma tožnice (v nadaljnjem besedilu: tožniki) pod pogoji iz 18. člena tega zakona pravico pridobiti kateri koli podatek ali dokument od Banke Slovenije, Republike Slovenije, računskega sodišča, centralne depotne družbe, Agencije za trg vrednostnih papirjev, Agencije za zavarovalni nadzor, Družbe za upravljanje terjatev bank d.d. ali kateri koli izmed bank, ki ji je bil izrečen izredni ukrep.«

V odločbi U-I-295/13 je izrecno izpostavljeno, da mora biti tožnikom zagotovljena možnost polnega vpogleda v listine v zvezi z izbrisom, po katerem mora tožnikom ostati še zadosten čas za pripravo tožbenega zahtevka. V tem delu Predlog zakona sicer sledi stališčem iz odločbe U-I-295/13, vendar je pri tem problematično, da je treba 6. člena razumeti v povezavi z 18. členom, ki določa pogoje za dostop tožnikov do dokumentov, in dejansko krni pravico tožnikov do vpogleda v dokumentacijo, kakor bo obrazloženo v nadaljevanju.

Pripravljavcem Predloga zakona smo med drugim že predlagali, da se nekdanjim imetnikom dostop do dokumentacije, ki jo je BS upoštevala pri izdaji odločb o izrednih ukrepih, omogoči z vzpostavitvijo podatkovne sobe, kar pa ni bilo upoštevano. Prav tako

ni bil upoštevan predlog, da se v 6. členu (zaradi večje jasnosti) izrecno navede, da so izključene tudi vse določbe drugih zakonov, ki urejajo varovanje poslovne skrivnosti.

4. K 7. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»1) Banka Slovenije za vsako banko, v kateri je bil izrečen izredni ukrep, na svoji spletni strani objavi:

– odločbo, s katero je bil izrečen izredni ukrep;

– dokumente, iz katerih je razvidna vsebina pogodbenega razmerja med Banko Slovenije in osebo, ki je izdelala ocene vrednosti sredstev banke v skladu s prvim odstavkom 261.b člena ZBan-1.

(2) Pred razkritjem v skladu s prejšnjim odstavkom Banka Slovenije prekrije podatke, ki se v skladu z zakonom štejejo za zaupne ali osebne podatke ali poslovno skrivnost.

(3) Dokumenti iz prvega odstavka se objavijo v izvirniku. Če je izvirnik v tujem jeziku, Banka Slovenije zagotovi in objavi tudi slovenski prevod dokumenta.«

Ta člen bistveno odstopa od odločbe U-I-295/13, v kateri je jasno ugotovljena asimetrija informacij med nekdanjimi imetniki in BS, ter nedostopnost informacij in podatkov v zvezi z oceno vrednosti sredstev bank in drugih za spor upoštevnih podatkov, ki bi tožnikom (nekdanjim imetnikom) sploh omogočili sestavo sklepčne tožbe in uspešno vodenje spora. V odločbi U-I-295/13 je jasno navedeno, da je to pomanjkanje informacij eden od razlogov, zaradi katerega nekdanjim imetnikom ni omogočeno učinkovito sodno varstvo, kot ga določa in zagotavlja 23. člen Ustave (tj. pravica vsakogar, da o njegovih pravicah in dolžnostih brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče). Predmetna pravica tako sestoji iz treh delov in sicer (i) dostopa do sodišča, (ii) postopka, v katerem so spoštovana procesna jamstva, in (iii) sojenja brez nepotrebne odlašanja.

Nabor podatkov, ki jih mora BS javno objaviti, je v Predlogu zakona skrčen na minimum, poleg tega so odločbe o izrednih ukrepih javno objavljene že dlje časa, tako da je njihova s Predlogom zakona predvidena javna objava dejansko brezpredmetna. V odločbi U-I-295/13 (točka 123.) je izrecno navedeno, da tožnikom ni bil omogočen dostop do specifičnih ekonomsko-finančnih ocen, na podlagi katerih se je BS odločila za izbris, vključujoč podatke v zvezi z oceno vrednosti sredstev bank, druge dokumentacije BS ter informacije o podrobnosti poslovanja bank. Ustavno sodišče je jasno navedlo, da je zaradi tega učinkovitost odškodninskega varstva nekdanjih imetnikov okrnjena. Do praktično vseh dokumentov bodo tožniki tako morali priti v skladu z določbami 17. in 18. člena Predloga zakona, kar pomeni, da bo sodišče v skladu z načelom sorazmernosti tehtalo in odločalo o dostopu in samem načinu dostopa do podatkov, ki bi morali biti po mnenju Ustavnega sodišča tožnikom omogočeni brezpogojno in pred vložitvijo tožb.

Po našem mnenju takšen predvideni način dostopa do informacij še vedno krni možnosti učinkovitega odškodninskega varstva nekdanjih imetnikov, saj bi morala BS tožnikom že pred vložitvijo tožbe omogočiti poln dostop do dokumentov, v katerih se nahajajo podatki, ki jih je BS upoštevala pri izdaji izrednih ukrepov, in ki jih je Ustavno sodišče izrecno navedlo v svoji odločbi (glej zgoraj). Med te podatke nedvomno sodijo vsaj poročila o izvedenih pregledih kakovosti sredstev (»AQR«) ter podatki o dejanskem poslovanju bank

oziroma ocena vrednosti njenih sredstev. Tožnikom torej s trenutnim Predlogom zakona ni omogočeno niti to, da bi se seznanili z dokumenti, iz katerih je razvidno, ali so banke izdajateljice morebiti razpolagale z »več sredstvi oziroma manj obveznostmi«, kot je to vprašanje v zvezi z ugotavljanjem upravičenosti do povrnitve škode opredeljeno v odločbi U-I-295/13. Odločba U-I-295/13 nadalje jasno in izrecno omenja, da bi bile »pravovarstvene možnosti tožnikov učinkovite le ob možnosti polnega vpogleda v listine v zvezi z izbrisom, s katerimi je razpolagala BS«. Še vedno predvideno zakritje zaupnih in osebnih podatkov zagotovo ni v skladu z omenjeno možnostjo tožnikov po polnem vpogledu v vse relevantne listine v zvezi z izbrisom.

Že tekem javne razprave smo predlagali, da zakon določi objavo širšega nabora dokumentov, kot je predviden v prvotnem predlogu zakona. Ne samo, da ta pripomba ni bila upoštevana, temveč je po Predlogu zakona predvideni nabor dokumentov, ki bodo javno objavljeni, še bistveno ožji od prvotno predvidenega.

Poleg pripomb v zvezi z dokumenti, ki jih mora BS javno objaviti, smo predlagali tudi, da se določi sankcija glede podatkov, ki so na podlagi drugega odstavka 7. člena prekriti, in katerih razkritja sodišče ne odredi na podlagi 18. člena, in sicer, da se ta člen dopolni z dikcijo, da se v takšnem primeru šteje, da je vsebina teh podatkov taka, kot jo zatrjuje nasprotna stranka. Nobena od teh pripomb v Predlogu zakona ni bila upoštevana.

5. K 8. členu, ki določa tožbeni zahtevek

Vsebina tega člena določa tožbeni zahtevek (ugotovitev škode in upravičenost do povračila) in toženo stranko (BS). V primeru upravičenosti do povračila škode se lahko zahteva tudi ugotovitev pravilne obravnave posameznega reda kvalificiranih obveznosti, iz katere bo nato izračunana višina odškodnine.

Predmetni člen v delu, ki omogoča vložitev tožbe vsakemu nekdanjemu imetniku, z vidika odločbe U-I-295/13 ni sporen. Vendar pa odločba U-I-295/13 po drugi strani zavzema tudi stališče, da posamezni tožniki na splošno niso v položaju, da bi glede na naravo razmerja lahko učinkovito uveljavljali razloge, ki se po naravi stvari dotikajo kompleksnih vprašanj bančnega poslovanja. Rešitev, ki predvideva vložitev tožbe, kot pogoj za izplačilo odškodnine, je zato po našem mnenju z vidika odločbe U-I-295/13 problematična. Menimo, da je bila ustrežnejša rešitve, vsebovana v verziji, ki je bila predmet javne razprave, in ki je predvidevala *erga omnes* učinek v postopku izdane sodbe, torej, da so do odškodnine upravičeni tudi tisti nekdanji imetniki, ki niso vložili tožb, oziroma, da sodba sodišča velja za vse nekdanje imetnike, tudi tiste, ki tožbe niso vložili.

6. K 12. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»(1) V primeru spora o obstoju razlogov iz 253.a člena in izpolnitvi pogojev iz petega odstavka 261.a člena ZBan-1 mora Banka Slovenije dokazati njihov obstoj oziroma izpolnitev.

(2) V primeru spora o primernosti uporabljenih metod mora Banka Slovenije dokazati njihovo primernost.«

Ta člen, ki ureja dokazno breme, načeloma upošteva stališča odločbe U-I-295/13. Vendar pa v zvezi z njim obstoji pomislek njegove ustavne skladnosti glede tega, na kakšen način bo BS dokazovala tozadevno dejansko stanje. Predlog zakona namreč izrecno ne določa,

da sodišče pri ugotavljanju tega dejanskega stanja ne sme upoštevati že obstoječih cenitev, temveč prepušča odločitev o tem, katere cenitve bo upoštevalo, in katerih ne, sodišču, ki bo o zadevi odločalo. V praksi je torej mogoče pričakovati, da bo BS dejansko stanje iz tega člena dokazovala z že obstoječimi cenitvami, nato pa bo dokazno breme v zvezi s tem, da te cenitve niso pravilne, ponovno na strani tožnikov. S takšno rešitvijo je tako dokazno breme na BS prevaljeno zgolj navidezno, dejansko pa bo v sodnem postopku še vedno na tožnikih.

Glede na številne dokaze in indice, ki kažejo na to, da so bile obstoječe cenitve izvedene neustrezno, oziroma da je bilo stanje bank v kritičnih trenutki drugačno, kot ga je v odločbah o izrednih ukrepih ugotovila BS, bi Predlog zakona moral določati, da BS obstoja zgoraj navedenega dejanskega stanja ne sme dokazovati z že obstoječimi cenitvami. Le v takšnem primeru bi bila namreč spoštovana zahteva Ustavnega sodišča glede tega, da mora biti dokazno breme o utemeljenosti in potrebnosti izreka izrednih ukrepov, prevaljeno na BS.

7. K 15. členu, ki se v Predlogu zakona glasi:

»(1) Če najmanj 30 nekdanjih imetnikov skupaj vložijo tožbo iz 8. člena tega zakona in imajo skupnega pooblaščenca, se sodna taksa, ne glede na določbe zakona, ki ureja plačilo sodnih taks, ne odmeri v znesku, ki presega 1000 eurov.

(2) Skupni pooblaščenec iz prejšnjega odstavka je lahko le odvetnik.«

Ta člen želi sicer vzpodbuditi združevanje nekdanjih imetnikov, in s tem zagotoviti zmanjšanje števila vloženih tožb. Vendar Predlog zakona nima drugih določb, povezanih s stroški, kar pomeni, da se uporabljajo splošna pravila ZPP, tudi to, da morajo tožniki v primeru neuspeha povrniti stroške nasprotni stranki (in stranskemu intervenientu), ter založiti stroške v zvezi z izvedbo dokazov. Člen predvideva, da se bodo nekdanji imetniki (z namenom plačila nižje sodne takse) združevali, vendar ne upošteva situacije, ko posameznim imetnikom to ne bo v interesu ali pa bo to iz drugih razlogov neizvedljivo.

V teh primerih je s stroškovnega vidika Predlog zakona izrazito nenaklonjen nekdanjim imetnikom in ne sledi zahtevam in stališčem odločbe U-I-295/13 po ekonomičnosti postopka. Plačilo sodne takse bo v teh primerih enako kot v primeru drugih rednih gospodarskih sporov; zneski sodne takse pa bodo v primeru višjih oškodovanj izjemno visoki (več deset ali celo sto tisoč eurov).

Plačilo sodnih taks, odmerjenih po določbah zakona, ki ureja plačilo sodne takse, ni v skladu z odločbo U-I-295/13. Kot omenjeno zgoraj, odločba U-I-295/13 zavzema stališče, da posamezni tožniki na splošno niso v položaju, da bi glede na naravo razmerja lahko učinkovito uveljavljali razloge, ki se po naravi stvari dotikajo kompleksnih vprašanj bančnega poslovanja, zato menimo, da bi bila edina z vidika stališč odločbe U-I-295/13 sprejemljiva rešitev, da ima v postopku po tem zakonu izdana sodba *erga omens* učinek, tisti tožniki, ki bi se odločili za vložitev tožbe, pa bi bili oproščeni plačila sodnih taks.

8. K 17. členu – predlog za izdajo sklepa o predložitvi dokazov sodišču:

Vsebina tega člena ločeno (a vsebinsko enako) ureja pravice strank v zvezi z dostopom do dokumentov, in sicer pravice tožnikov, pravice RS in pravice BS. Ta člen dopolnjuje 7. člen Predloga zakona in strankam omogoča, da sodišču predlagajo izdajo sklepa o

predložitvi dokazov, tako, da se odkrijejo tudi dokazi, ki so označeni kot zaupni oziroma kot poslovna skrivnost.

Obrazložitev k temu členu navaja, da se upošteva odločba U-I-295/13, ki v opombi pod črto št. 81. omenja pravila odškodninskih tožb za kršitve določb konkurenčnega prava in Direktivo 2014/104/EU. V obrazložitvi Predloga zakona je tako zapisano, da odločba U-I-295/13 ne zahteva brezpogojne in neselektivne javne objave dokumentov in podatkov, ter da je Ustavno sodišče ureditev, v kateri sodišče odloči, ali se posamezen podatek razkrije stranki in pod katerimi pogoji, označilo kot sprejemljivo. Menimo, da slednje ne drži, ter da obrazložitev Predloga zakona zmotno interpretira stališča odločbe U-I-295/13. Predlog zakona po našem mnenju ne loči jasno med (i) dostopom javnosti in (ii) dostopom nekdanjih imetnikov do dokumentov, s katerimi razpolagajo zadevne inštitucije in, ki jih je BS upoštevala pri izdaji odločb o izrednih ukrepih.

Odločba U-I-295/13 namreč glede dostopa tožnikov do listin v zvezi z izbrisom povsem jasno in nedvoumno ugotavlja, da bi bilo v skladu z učinkovitim sodnim varstvom le to, da je tožnikom omogočen poln vpogled v listine v zvezi z izbrisom (točka 123. odločbe U-I-295/13). Iz odločbe U-I-295/13 tako ne izhaja pogojen dostop tožnikov do informacij, temveč mora bit ta dostop brezpogojen.

Vsebina tega člena Predloga zakona ni v skladu z odločbo U-I-295/13 in je protiustavna.

Predlog za izdajo sklepa je tudi časovno omejen do zaključka prvega naroka za glavno obravnavo, kar ni povsem s stališčem odločbe U-I-295/13, da mora biti postopek prilagojen naravi spornih razmerij. Že tekom javne razprave smo predlagali spremembo tega člena, in sicer tako, da bi bilo zaradi specifik in kompleksnosti spora, ki bo tekkel po tem zakonu, takšen predlog mogoče vložiti do konca glavne obravnave, kar pa ni bilo upoštevano.

9. K 18. členu, ki določa postopek odločanja o predlogu za izdajo sklepa:

Ta člen določa merila, ki morajo biti izpolnjena, da sodišče ugotovi tožnikovemu predlogu o predložitvi dokazov. Določitev tovrstnih pogojev, predvsem sorazmernosti posega, ni v skladu s stališčem odločbe U-I-295/13, ki učinkovitost pravovarstvenih možnosti tožnikov brezpogojno veže na poln vpogled v vse listine v zvezi z izbrisom. Tehtanje sodišča, ki bo odločalo v zadevi, o tem, ali je pomen dokumenta (oziroma njegovo razkritje) sorazmeren z morebitnim posegom v pravice drugih oseb, je v nasprotju s tem stališčem iz odločbe U-I-295/13. To še posebej velja ob upoštevanju dejstva, da odločba U-I-295/13 v zvezi z dostopom tožnikov nikjer ne omenja načela sorazmernosti.

Ravno nasprotno, odločba U-I-295/13 poudarja prav doslejšnjo nemožnost dostopa tožnikov do informacij in procesno neravnotežje med tožniki in BS kot enega od razlogov za to, da je bila ureditev po 350a. členu Zban-1 v neskladju z Ustavo, ter zaključuje, da bi moral biti tožnikom omogočen brezpogojen in popoln vpogled v vse informacije povezane z izbrisom.

Zato smo predlagali črtanje tretje alineje oziroma kriterija, ki se nanaša na sorazmernost posega, kar pa ni bilo upoštevano.

10. K 20. členu, ki določa vprašanja, ki naj se razjasnijo v postopku ugotavljanja upravičenosti do škode:

Vsebina tega člena ni izrecno urejena z odločbo U-I-295/13, in slednja tudi ne daje natančnejših navodil v zvezi z vprašanji, ki naj se razjasnijo v postopku ugotavljanja upravičenosti do škode. Odločba U-I-295/13 zelo na splošno govori o tem, kdaj imajo nekdanji imetniki pravico do (popolne) odškodnine; to bi lahko bilo v primerih, ko so bile ocene dejstev, ki jih je pripravila BS, zmotne, in ko je bila odločitev BS zmotna. Nadalje odločba U-I-295/13 omenja učinkovito uveljavljanje razlogov, ki se nanašajo na bančno poslovanje in vrednotenja sredstev bank, ki so po mnenju Ustavnega sodišča upoštevni tudi za odločanje v odškodninskem sporu.

Stališča iz odločbe U-I-295/13 glede vprašanj o upravičenosti do povračila škode so tako izrazito široka, in iz njih ne izhajajo morebitna navodila, ki bi tovrstna vprašanja ožila le na ugotavljanje skladnosti odločb o izrednih ukrepih z določbami z ZBan-1, ki so navedene v tem členu. Očitno je Ustavno sodišče v zgoraj povzetem delu odločbe U-I-295/13 imelo v mislih predvsem »zmotne ocene dejstev«, na podlagi katerih je BS izdala odločbe o izrednih ukrepih, zato bi se pri ugotavljanju (ne)pravilnosti ugotovljenih dejstev nedvomno morali upoštevati tudi mednarodni standardi ocenjevanja bank, ki so veljali v drugih državah članicah evro območja v istem obdobju. Standardi in metode ocenjevanja slovenskih bank so bili namreč neupravičeno bistveno strožji kot so bili uporabljeni v primerljivih primerih v ostalih državah članicah EU (Španija, Italija), kar je nedvomno okoliščina, ki jo mora sodišče upoštevati pri ugotavljanju relevantnega dejanskega stanja.

Ta člen, katerega vsebina sodišču dejansko daje smernice, katere okoliščine naj upošteva pri ugotavljanju relevantnega dejanskega stanja, na podlagi katerega bo sprejelo svojo odločitev, je o našem mnenju problematična tudi z vidika kršitve ustavnega načela neodvisnosti sodišč ter načela civilnega procesnega prava o neodvisnem ugotavljanju relevantnega dejanskega stanja s strani sodišča. Tega se očitno zaveda tudi pripravljavec zakona, saj iz obrazložitve tega člena izhaja, da ima sodišče navkljub tej določbi še vedno »proste roke« pri sojenju in ugotavljanju relevantnega dejanskega stanja. Navkljub takšni obrazložitvi menimo, da umestitev tega člena v zakon v predlagani vsebini ni v skladu z gornjima načeloma; sprejemljiva in ustavno skladna rešitev bi bila, da se besedilo tega člena bodisi ustrezno popravi z upoštevanjem kriterija mednarodnih standardov ocenjevanja bank, ali pa v celoti črta.

11. K 21. členu, ki določa in ureja odbor izvedencev za strokovna vprašanja:

Vsebina tega člena sodišču omogoča, da lahko v primeru potrebe po strokovnem znanju, ki ga sodišče nima, imenuje odbor izvedencev za strokovna vprašanja. Kot omenjeno že v analizi gornjih členov, odločba U-I-295/13 predvideva posebna pravila vodenja postopka po tem zakonu, ki bi zagotovila hitrost, ekonomičnost in uniformnost odločanja v sporih med nekdanjimi imetniki in BS.

Pri tem pa je seveda treba upoštevati tudi pravico nekdanjih imetnikov do učinkovitega sodnega varstva, katerega del je tudi postopek, v katerem so spoštovana procesna jamstva. Spoštovanje procesnih jamstev pa v konkretnem primeru pomeni, da člani odbora nikakor ne smejo biti osebe, ki so ali bi lahko bile v konfliktu interesov; v odbor zato ne smejo biti imenovani člani evropskih institucij, ki so sodelovale pri procesu sanacije slovenskega bančnega sistema (Evropska komisija, Evropska centralna banka in Evropski bančni organ), in katerih uslužbenci bi bili v primeru imenovanja v odbor zagotovo v konfliktu interesov. Predlog zakona teh oseb ne omenja med osebami, ki ne smejo biti imenovane v odbor (absolutna prepoved imenovanja) in v tem delu po naši oceni ne sledi

stališčem odločbe U-I-295/13, po katerih mora biti nekdanjim imetnikom zagotovljeno učinkovito sodno varstvo.

Predlagamo, da se ta člen spremeni tako, da bo (zaradi konflikta interesov) izrecno prepovedal sodelovanje predstavnikov Evropske komisije, Evropske centralne banke in Evropskega bančnega organa v odboru izvedencev.

12. K 22. členu, ki se v predlogu zakona glasi:

»(1) Odbor pripravi mnenje ob upoštevanju predpisov, standardov in praks na področju nadzora nad bankami, ki so veljali v času postopka za izrek izrednih ukrepov.

(2) Odbor sprejme mnenje z večino glasov vseh članov. Člani, ki se ne strinjajo z večinskim mnenjem, lahko dajo ločeno mnenje, ki se predloži sodišču skupaj z mnenjem odbora.«

Zaradi omogočanja preverbe sorazmernosti in mednarodne primerljivosti izrečenih ukrepov, predlagamo, da se pred besedami »standardov in praks« doda beseda »mednarodnih«.

Nadalje odločba U-I-295/13 poudarja, da mora biti v postopku po tem zakonu zagotovljeno procesno ravnotežje pravnih strank. V zvezi s tem menimo, da bi moral predmetni člen izrecno določati, da mora sodišče tožnike seznaniti z mnenjem članov odbora, ter jim omogočiti, da se o njem izrečejo. Ureditev, ki tega tožnikom ne omogoča, po naši oceni ni v skladu z odločbo U-I-295/13.

13. K 23. členu, ki določa način izračuna odškodnine:

Po našem mnenju ta člen vsebuje protiustavno zakonsko praznino, saj ne določa, na kakšen način se bo izračunala višina odškodnine za posamezno vrsto kvalificirane obveznosti, ki je na podlagi odločbe o izrednih ukrepih prenehala. Zlasti ni jasno, kako se bodo pri izračunu višine odškodnine upoštevali neplačani kuponi iz obveznic, ki v času izdaje odločbe o izrednih ukrepih še niso zapadli, prav tako ni jasno, kako se bo izračunala vrednost obveznic, ki so bile brez zapadlosti (ti. *perpetual*). Za zagotovitev skladnosti tega člena z odločbo U-I-295/13 bi ga bilo treba tozadevno ustrezno dopolniti.

Gornji pomisleki so relevantni tudi z vidika zahteve odločbe U-I-295/13 po uniformnosti postopka, tj. da mora biti za vse nekdanje imetnike kvalificiranih obveznosti določenega reda (razreda) postopek enoten. Odsotnost jasnih zakonskih določb o tem, na kakšen način je treba izračunati višino odškodnine za posamezno vrsto kvalificirane obveznosti, omogoča različno obravnavanje nekdanjih imetnikov in s tem odstop od tozadevnih zahtev odločbe U-I-295/13.

V zvezi s predvideno obrestno mero zamudnih obresti menimo, da le-ta odstopa od zahteve iz odločbe U-I-295/13 do popolne odškodnine, ter da bi se morala za celotni tek zamudnih obresti upoštevati obrestna mera zakonskih zamudnih obresti.

Nenazadnje ustavno spornost predvidene ureditve (tj. kršitev pravice nekdanjih imetnikov, da o njihovi zahtevi za plačilo odškodnine odloči neodvisno in nepristransko sodišče), vidimo tudi v tem, da bo višino odškodnine izračunavala (in bo v tozadevnih postopkih odločala) Banka Slovenije, torej isti organ, ki je povzročil nastanek škode in ki bo tudi

tožena stranka v predhodnem (sodnem) postopku. Menimo, da bi bila ustrežnejša rešitev, v kateri bi o teh zahtevkih odločalo sodišče ali pa nek drug nepristranski organ (in ne sama Banka Slovenije).

14. K 24. členu, ki določa vsebino odločbe sodišča:

Predlog zakona ne določa (več), da odločba sodišča velja za vse nekdanje imetnike (kot je bilo predvideno z verzijo Predloga zakona, ki je bila predmet javne razprave), temveč le za tiste, ki bodo vlagali tožbe.

Takšna rešitev po našem mnenju ni v skladu z zahtevo po uniformnosti in ekonomičnosti postopka, ki jo je izpostavila odločba U-I-295/13. Gledano z vidika posameznega nekdanjega imetnika (ki na izdajo odločb o izrednih ukrepih ni imel nobenega vpliva, je pa bil z njihovimi učinki neposredno prizadet) pa to poleg kršitve zahteve po ekonomičnosti postopka, pomeni tudi krnitev učinkovitega odškodninskega varstva, saj bo sodni postopek glede na kompleksnost in obsežnost relevantnega dejanskega stanja povezan z nesorazmerno visokimi stroški, ki jih bo moral plačati (ali vsaj založiti) vsak posamezni nekdanji imetnik.

Poleg tega menimo, da definicija »pravilne obravnave«, v tem členu ni ustrezna. Poleg sklicevanja na določila ZBan-1, bi se bilo namreč po naši oceni v zvezi s pravilnostjo obravnave treba sklicevati tudi na standarde, ki so veljali v drugih državah evro območja v istem obdobju, in na mednarodne standarde nadzora bank (načelo sorazmernosti in mednarodne primerljivosti). S tem v zvezi se sklicujemo tudi na naše pripombe k 2. členu zgoraj.

15. K členom 28. – 36., ki urejajo postopek izračuna in izplačila odškodnine:

Postopek izračuna odškodnine bo izveden na podlagi odločitve sodišča o tem, kakšna bi bila pravilna obravnava posameznega reda kvalificiranih obveznosti. Glede ustavne spornosti »pravilne obravnave« kvalificiranih obveznosti smo pripombe podali že k 2. in 24. členom zgoraj in se nanje sklicujemo tudi na tem mestu.

V zvezi s samim postopkom izračuna in izplačila odškodnine oziroma ustavno spornostjo predvidene ureditve, pa smo, kot prav tako že omenjeno zgoraj, predvsem mnenja, da bi o izračunih in izplačilih odškodnine moralo odločati sodišče ali pa nek drug nepristranski organ, in ne sama Banka Slovenije. Banka Slovenije bo vendar tožena stranka v predhodnem sodnem postopku, in tudi zavezanka za plačilo odškodnine, zato s tem, ko ji zakon omogoča, da višino odškodnine, ki jo bo izplačala posameznemu nekdanjemu imetniku, izračuna kar sama, nedvomno posega v pravico nekdanjih imetnikov, da o njihovih zahtevkih odločba nepristransko in neodvisno sodišče (oziroma drug neodvisen in nepristranski organ).

Poleg tega menimo, da Predlog zakona ne določa jasno, na kakšen način se bo izračunala višina odškodnine za *posamezno* vrsto kvalificirane obveznosti, ki je na podlagi odločbe o izrednih ukrepih prenehala, neustrezno pa so določena tudi zamudne obresti. Kot osnovna obrestna mera za zamudne obresti je namreč predvidena obrestna mera, ki jo je v času teka obresti uporabljala ECB za operacije glavnega refinanciranja, ta obrestna mera pa je bila v upoštevnem obdobju nesorazmerno nizka, oziroma skoraj enaka nič. Kot omenjeno

zgoraj, menimo, da bi se morala za celotni tek zamudnih obresti upoštevati obrestna mera zakonskih zamudnih obresti.

16. K členom 38. – 43. (prehodne in končne določbe):

Predlog zakona predvideva šestmesečni (efektivni) rok oziroma devetmesečni absolutni rok (oboje šteto od uveljavitve zakona) za vložitev odškodninske tožbe zoper BS. Obrazložitev Predloga zakona navaja, da je takšen rok primeren, saj bo v primeru stopničaste tožbe določen še dodaten sodni rok za zahtevek, ki se glasi na povrnitev škode.

Odločba U-I-295/13 sicer napotuje na posebne postopke kolektivnega sodnega varstva, ki naj bi zagotovili hitrost postopka, vendar pa na drugi strani izrecno omenja tudi procesno (informacijsko) neravnotežje med tožniki in BS, in velik pomen dejstva, da tožniki trenutno sploh še niso seznanjeni z dokumentacijo, ki jo potrebujejo za vložitev tožb. Ustavno sodišče je z odločbo U-I-295/13 (tj. že z njenim izrekom!) odločilo, da bo zastaranje odškodninskih terjatev iz 350a. člena ZBan-1 začelo teči šest mesecev po uveljavitvi novega zakona. Šest- (oziroma devet-) mesečni zastaralni rok, predviden v Predlogu zakona, je tako v diametralnem nasprotju s samo odločitvijo Ustavnega sodišča. Po odločbi U-I-295/13 bi namreč v šestih mesecih po uveljavitvi novega zakona, zastaranje odškodninskih zahtevkov zoper BS šele začelo teči, po predvideni ureditvi, pa bodo ti zahtevki v devetih mesecih po uveljavitvi zakona že zastarali.

Razlogov za tako drastično skrajšanje zastaralnih rokov ne vidimo in menimo, da ureditev v 41. členu Predloga zakona pomeni očitno neskladje s samim izrekom odločbe U-I-295/13.

Tudi v obrazložitvi odločbe U-I-295/13 je poudarjeno, da je BS strokovno, kadrovsko in informacijsko mnogo močnejša od tipičnega vlagatelja (tožnika), zato menimo, da tudi s tega vidika šest- (oziroma devet-) mesečni rok za pripravo tožb (ki je enak času, ki ga ima BS na razpolago za vložitev odgovora na tožbo) ni v skladu z ugotovljenim informacijskim neravnovesjem pravnih strank.

17. Stroški postopka

Predlog zakona glede stroškov postopka nima posebnih določb, kar pomeni, da je glede plačila stroškov treba uporabiti tozadevna določila ZPP, ki kot osnovno pravilo s tem v zvezi določajo načelo uspeha. V primeru, da nekdanji imetniki spor izgubijo, bodo torej dolžni povrniti pravdne stroške BS (kot toženi stranki) in RS (kot stranskemu intervenientu). Poleg tega bodo morali nekdanji imetniki tekom postopka založiti vsa sredstva, ki bodo potrebna za izvedbo z njihove strani predlaganih dokazov (kar vključuje tudi stroške imenovanja izvedencev in/ali članov odbora strokovnjakov, v kolikor jih bo sodišče imenovalo na predlog nekdanjih imetnikov). Ob koncu postopka se bo tudi v zvezi s temi stroški upoštevalo načelo uspeha – v kolikor bodo nekdanji imetniki v sporu uspeli, bodo lahko od BS zahtevali povračilo stroškov, ki so jih založili za delo izvedencev in/ali članov odbora.

Tovrstna ureditev po našem mnenju ni v skladu z zahtevo po ekonomičnosti postopka, ki jo je izpostavila odločba U-I-295/13 in tudi ne z zahtevo po posebno prilagojenih pravilih tozadevnega postopka, ki bi glede na ugotovljeno informacijsko, strokovno in procesno

neravnotežje med strankama postopka, morala biti spoštovana. Gledano z vidika posameznega nekdanjega imetnika (ki na izdajo odločb o izrednih ukrepih ni imel nobenega vpliva, je pa bil z njihovimi učinki neposredno prizadet) pa to poleg kršitve zahteve po ekonomičnosti postopka, pomeni tudi krnitev učinkovitega odškodninskega varstva. Kot je že bilo navedeno, bo namreč sodni postopek glede na kompleksnost in obsežnost relevantnega dejanskega stanja povezan z nesorazmernimi stroški, ki jih bo moral plačati (ali vsaj založiti) vsak ti posamezni nekdanji imetnik. Upošteva se ob tem še dejstvo, da Predlog zakona ne predvideva, da se bodo nekdanji imetniki pred vložitvijo tožb lahko seznanili z dokumenti, ki jih je BS upoštevala pri izdaji odločb o izrednih ukrepih, bi bila zato po našem mnenju edina s stališči odločbe U-I-295/13 skladna rešitev takšna, ki bi predvidevala, da tožniki tudi primeru morebitnega neuspeha v sporu toženi stranki in stranski intervenientki niso dolžni povrniti stroškov postopka.

18. Možnost sklenitve kolektivne poravnave

V skladu s principom posebnega naravi spornih pravil prilagojenega postopka, tj. hitrega ekonomičnega in uniformnega postopka, bi zagotovo bila ena od ustavno skladnih rešitev tudi možnost sklenitve (kolektivne) sodne poravnave, ki bi zavezovala vse nekdanje imetnike (oziroma tožnike). Predlog zakona te možnosti ne predvideva, zato predlagamo, da se ustrezno dopolni.

Vljudno pozdravljeni,

Odvetniki Šelih & partnerji, o.p., d.o.o.
odvetnica Helena Butolen

 ŠELIH &
PARTNERJI
3 Odvetniki Šelih & partnerji, o.p., d.o.o.
Komenskega ulica 36, 1000 Ljubljana
Slovenija

po pooblastilu družb: Pozavarovalnica Sava, d.d., Zavarovalnica Sava, zavarovalna družba, d.d., Adriatic Slovenica Zavarovalna družba d.d., Prva osebna zavarovalnica d.d., Skupina Prva, zavarovalniški holding, d.d., Fondi Sloveno-Kosovar i Pensioneve SH.A., Sava pokojninska družba d.d., KBM-Infond, družba za upravljanje, d.o.o. - Skupina Nove KBM, Hranilnica LON d.d. in KD skladi, družba za upravljanje, d.o.o.

Priloge:

- pooblastila za zastopanje (10x)